

sinnatse kurjateggia südda olli tännini ni
tuimaks läinud omma kurjusse sees, et olli
ennast Jummal ja iggawesse ello ussust
hopis lahti lönud, ja keik pöörmissse mae-
nitsussi ärrapöllanud, mis üks tru kirriko
öppetaja seal wangi tornis olli keigest wäest
püüdnu, selle kurjateggia ärrakaddund
süddame liggi panna. Nüüd agga, kui
need armo sannumed seal kohto kohhal
kuulsaks said, läks temma palle karmo järsko
walgekš kui furnutte linna, ja temma hü-
dis küssendades: Waat on ommati üks
ellaw Jummal alles, kes omma innimesse
laste järrele kulab, ja kedda tännini ni ül-
bel wiisil ollen ärrasallanud! Waat, nüüd
on tössine märk ká, mis Jummal kohto-
moistmissse pärrast olin katsekš ennesele ette
pannud. Urwasin jo, kui näggin sedda
teist ilmasüta meest minnoga ühtlase po-
missse reddeli liggi olles, et saaksin Jum-
malat nago häbbisse, sest et walmistas
minnule, ühhe raske süallusele, nisammoti
kui sellele, kes usna ilmasüta, üht wiisil

huffatust. Nüüd agga, et selgeste nään
sure ellawa Jummal bige wallitsusse
kombe, „kes on kuulnud ilmasüta
wangi äggamist, ja lahti peästnud
surma last“, nüüd pean jälle temma
keigewäggewama káe alla heitma.

Pallus siis süddamelikkult ja ärdaste en-
nesele weel ürrikeseks armo aega kohto-
wannematte káest, et saaks omma üle-
netumat ello wiisil seal wangi tornis diete
järrele arwata, libbedaste kahhetseda, ja
sedda paljo kurja, mis olli omma liggi-
mestele teinud, Jummal ja innimeste
káest andeks palluda. — Ma wallitseja,
kui olli sest rõõwli süddame pöörmissse
noust teädust sanud, laskis tedda wangi
torni taggasi wia. Seal ärkas temma
süddame tunnistus weel ellawaminne ülles.
Hing sai ikka sügawaminne kóigutud.
Tunnistas weel mitto korda töeks, et kan-
gur usna ilmasüta olli, ja andis nüüd nende
ötyed nimmed selgeste ülles, kes temma
abbimehhed ollid olnud. Siis walmistas